

Под манастиря. Свършили реда си
 Една след друга се прибраха те.
 Останала самичка, както там
 Лехата докопах, аз усетих,
 Че некой от леса, излезе бързо
 И дебнешком зад мен пристъпва.
 Уплашена изписах и побегнах.
 Не смеех аз назад да се обърна,
 Но чувах вик, все тоя вик примамен.
 О, сестро, от тогава болна съм.
 Аз чувствавам, че некой властен дух
 Живей в леса, зове ме и следи.

Старата монахиня.

От как съм тук, сестрице, никой още
 Не е смущавал нашата обител.
 В тоз тъмен лес, далече от света,
 От неговите вреви и съблазни,
 Невидим властвува духът на Бога.
 Той чува нашите молитви топли
 И бди над нас и пази ни от зло.

Младата монахиня.

В една спокойна лунна нощ, когато
 Прозореца отворила бех аз,
 До мене долетеха звукове
 От флейта—меки примамливи звуци.
 Те идеха направо от леса.
 Със трепетно вълнение ги чувах.
 Те ми говореха за нещо мило,
 Което аз разбирах и без думи.
 Това, което всекога съм смътно
 Усещала и от което е
 Сърцето ми треперело в тревога,
 Аз чувах да ми пей незнайна флейта.
 Унасяха ме дивните ѝ звуци
 И в моята купнееща душа
 Люлеяна като във хубав съм